

Dit bloempje werd gefotografeerd vanwege de sporen die de ijsheiligen hadden achtergelaten.

‘Je zal vandaag maar een ijsheilige zijn’

‘Je zal vandaag maar een ijsheilige zijn’. Van achter een wolk staart de heilige Mamertus somber naar de aarde die blaakt onder een zomerse zon. De heilige Servatius kijkt hem aan en zucht: ‘Ach, Mamertus, we weten het toch al lang: eens een ijsheilige, altijd een ijsheilige. Zelfs de opwarming van de aarde heeft dat niet veranderd. Maar de mensen hebben ons nu eenmaal vastgesnoerd in een pak gezegdes over het weer die ieder jaar opgerakeld worden in kalenders en op Facebook. Wat wil je daartegen doen?’

Servatius kijkt naar de andere ijsheiligen: de heilige Bonifacius en de heilige Pancratius. Zij hebben zich nog niet laten horen. ‘Zullen we?’ vraagt hij. ‘Elk één gezegde over ons, ijsheiligen.’

En dan: ‘Mamertus, jij begint want vandaag is het 11 mei, jouw feestdag.’

Mamertus ziet er nog slechtgezind uit, maar besluit geen spelbreker te zijn. Gehoorzaam declameert hij: Al is Mamertus oud en grijs, hij houdt van vriezen en van ijs.

‘Nu ik’, zegt Pancratius, ‘want mijn feestdag valt op 12 mei.’ En hij citeert: Pancaas, Servaas, Bonifaas, geven ijs en vorst, helaas.

Servatius houdt het bij: De ijsheiligen hebben harde koppen.

Dan komt Bonifacius aan de beurt. Hij kiest voor: Bonifaas, vriezebaas.

‘Dat is kort en goed’, zegt Servaas. Zaterdag is het aan jou, Bonifaas, om een punt achter ‘onze dagen’ te zetten. En, jij, Mamertus, jij moet dan een heel jaar niet meer over je statuut van ijsheilige tobben.’

De vier heiligen blijven nog wat samenzitten. Servaas haalt dromerig herinneringen op aan zijn mooie tijd in Maastricht waar hij aartsbisschop was in de vierde eeuw, of was het de vijfde? ‘Heb ik jullie al eens verteld dat ik in Nederland de allereerste bisschop was die historisch volledig geverifieerd kon worden?’ vraagt hij.

‘Ja, dat weten we al lang’, zegt Mamertus een beetje wrevelig. ‘Ik was ook een aartsbisschop, hoor, in het Franse Vienne. En ik was de uitvinder van de kruisprocessie, drie dagen voor Jezus’ hemelvaart. Het volk trok dan door de straten, biddend voor de afwending van rampen.’

Pancraas en Bonifaas kijken elkaar aan. Zij stierven de marteldood in Rome toen de christenen daar vervolgd werden door Romeinse heidenen. Hun folteraars waren wreedaards. De pijn was verschrikkelijk en daar denken ze liever niet aan terug.

En of ze ijsheiligen genoemd worden of niet? Ze kijken elkaar aan. ‘Het raakt mijn koude kleren niet’, zegt Pancraas. En om dat ‘koude’ moeten ze heel hard lachen.

T.S.